

Μάρτιος 2017

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου ένορίτες,

Τό μήνα Μάρτιο ή Έκκλησία μας έχει όρίσει νά έορτάζεται ή μεγάλη έορτή του Εύαγγελισμοϋ της Θεοτόκου. Είναι τό πρώτο καί είσαγωγικό μυστήριο της σωτηρίας του άνθρωπίνου γένους. Είναι ή πρώτη δημιουργική πράξη του Θεοϋ μετά την **«κατάπαυση από πάντων των έργων αϋτοϋ ών έποίησεν»**.

Τό μυστήριο είναι ένα: Είναι ο Άγιος Τριαδικός Θεός, ο όποιος είναι Δημιουργός. Η προβολή της Αγάπης του καί της Σοφίας του καί της Παντοδυναμίας του καί όλων των άκτίστων ένεργειών του είναι **ή δημιουργία του άχανούς σύμπαντος «έκ του μή όντος»**. **Η δημιουργία της ένέργειας καί της ύλης καί του χρόνου, πάντων των όρατών καί των άοράτων. Η δημιουργία είναι τό πρώτο καί περιεκτικό μυστήριο**, τό όποιο αναλυόμενο μάς προβάλλει ένα πλήθος μυστηρίων, τά όποια μελετώμενα μάς έκπλήσσουν καί μάς κάνουν νά αναχθούμε στον Ένα καί Μέγιστο καί Πάνσοφο Δημιουργό, τόν Πανάγιο Τριαδικό Θεό!

Μυστήριο είναι ή δημιουργία του πνευματικού κόσμου, όλων των οϋρανίων πνευμάτων, Αγγέλων καί Αρχαγγέλων, Χερουβείμ καί Σεραφείμ, καί όλων των ύπολοίπων άϋλων ταγμάτων.

Μυστήριο μέγιστο είναι καί ο άνθρωπος, ο άνδρας καί ή γυναίκα, πού είναι **«ή μίξη της ύλης καί του πνεύματος»**, όπως λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. Ο άνθρωπος είναι **«σοφίας μείζονος γνώρισμα»**, καί κάτι ως σύνδεσμος **«της όρατής τε καί άοράτου φύσεως»**, κατά τόν Άγιο Ιωάννη τόν Δαμασκηνό.

Όμως, τί θά μπορούσαμε νά πούμε για **τήν ένανθρώπιση του Θεοϋ Λόγου**; Δηλαδή για την ύποστατική ένωση των δύο φύσεων, της Θείας καί της ανθρώπινης στό πρόσωπο του Θεοϋ Λόγου; Της άκτιστης καί της κτιστής; Της άόρατης καί της όρατής; Θά μπορούσαμε νά πούμε ότι πρόκειται, **για τό μυστήριο των μυστηρίων**.

Η ένανθρώπιση του Θεοϋ Λόγου, κατά τόν απόστολο Παϋλο είναι **«τό σεσιγημένον μυστήριον χρόνις αιώνις»**, (Ρωμ. Ιστ' 25) για τό όποιο έκπληκτος αναφωνεί: **«όμολογουμένως μέγα έστί τό της εύσεβείας μυστήριον. Θεός έφανερώθη έν σαρκί...»**. (Α' Τιμ. Γ' 16)

Πραγματικά, **«ή άσύγχυτη καί άτρεπτη καί άδιαίρετη καί άχώριστη»** ένωση των δύο φύσεων του Ιησοϋ Χριστοϋ είναι ένα μυστήριο άκατανόητο, πού

ὕπερβαίνει τήν δύναμη τοῦ μυαλοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν ἀγγέλων. Εἶναι ἓνα γεγονός πού μόνο διά τῆς πίστεως μπορεῖς νά τό ψηλαφίσεις.

Πολύ ἀνάγλυφα παρουσιάζει ὁ ὕμνωδός Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός αὐτήν τήν ἀπορία καί ἐκπληξη τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στό δοξαστικό τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καί γράφει:

«Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, εὐαγγελίσασθαι τῇ Παρθένῳ τήν σύλληψιν, καί ἐλθὼν εἰς Ναζαρέτ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, τό θαῦμα ἐκπληττόμενος...» Ἐδῶ ἐννοεῖ τήν στιγμή τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τῆς συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στά σπλάχνα τῆς Θεοτόκου. Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ στέλνεται ἀπό τόν Θεό, ἀπ' τόν οὐρανό νά μεταφέρει τό χαρμόσυνο ἄγγελμα στήν Παρθένο Μαρία ὅτι θά συλλάβει καί θά γεννήσει τόν Μεσσία, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ. Καί ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀπορεῖ καί ἐκπλήσσεται, τά ἔχει χαμένα. Ἔλεγε: **«Πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις, ἀκατάληπτος ὢν, ἐκ παρθένου τίκτεται!...»** Πῶς αὐτός πού δέν μπορεῖ νά κατανοηθεῖ, τώρα θά γίνει ἄνθρωπος καί θά γεννηθεῖ ἀπό Παρθένο γυναῖκα; Ὁ ἄϋλος πῶς θά ἀποκτήσει ὑλικό σῶμα; Πῶς, **«ὁ ἔχων θρόνον οὐρανόν, καί ὑποπόδιον τήν γῆν, ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός;»** Πῶς αὐτός πού ἔχει θρόνο του τόν οὐρανό καί πατάει τά πόδια του, σαν σέ σκαλοπάτι, στή γῆ; Πῶς ὁ ἄπειρος καί πανταχοῦ παρών Θεός χωράει μέσα στή μήτρα μιᾶς γυναίκας;;; Πῶς θά λάβει σάρκα;

Καί δέν ἦλθε ἓνα μέρος τῆς θεότητος, ἀλλά ἦταν ὁλόκληρος. Ἀκοῦμε στόν Ἀκάθιστο ὕμνο, **«ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω καί τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος».** Ὁ Θεός Λόγος, πού δέν περιγράφεται, ἦταν ὁλόκληρος ἐδῶ κάτω στή γῆ καί δέν ἀπουσίαζε ἀπό τόν οὐρανό. Πῶς; Εἶναι ὁ πανταχοῦ παρών Θεός.

Πῶς, **«ὦ τά ἐξαπτέρυγα καί τά πολυόμματα ἀτενίσαι οὐ δύνανται, λόγῳ μόνῳ ἐκ ταύτης σαρκωθῆναι ἠϋδόκησεν;»** Πῶς, Αὐτός ὁ πάμφωτος Θεός, τόν ὁποῖο τά ἐξαπτέρυγα Σεραφεῖμ καί τά πολυόμματα Χερουβίμ δέν μποροῦν νά τόν κοιτάξουν, μέ μόνο ἓνα λόγο εὐδόκησε νά λάβει σάρκα ἀπό αὐτή τήν γυναῖκα; Ὁ ἄϋλος, πῶς γίνεται ὑλικός; Ὁ ἀόρατος, πῶς γίνεται ὁρατός; Ἀπορεῖ καί ἐξίσταται ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

Καί συνεχίζει ὁ ὕμνωδός, βάζοντας στή σκέψη τοῦ Γαβριήλ τά λόγια αὐτά. **«Θεοῦ ἐστὶ Λόγος ὁ παρών.»** Μά τί σκέφτομαι; Ὁ Θεός Λόγος εἶναι αὐτός πού εἶναι ἐδῶ μπροστά μου! Αὐτός πού δημιούργησε τά πάντα μέ τό λόγο του. Εἶναι ὁ πάνσοφος καί παντοδύναμος Θεός Λόγος. Αὐτός μπορεῖ νά κάνει τά πάντα!

«Τί οὖν ἵσταμαι, καί οὐ λέγω τῇ Κόρῃ; Χαίρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά Σοῦ. Χαίρε ἀγνή Παρθένε. Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε. Χαίρε Μήτηρ τῆς ζωῆς. Εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου!» Γιατί, λοιπόν, στέκομαι καί δέν μιλάω στήν κόρη; Καί τῆς λέγει: Νά χαίρεσαι ἐσύ πού ἤδη εἶσαι χαριτωμένη, ὁ Κύριος, ὁ Θεός εἶναι μαζί σου. Νά χαίρεσαι ἐσύ πού εἶσαι Νύμφη χωρίς ὅμως νά ἔλθεις σέ γάμο. Νά χαίρεσαι ἐσύ πού εἶσαι μητέρα τῆς Ζωῆς! Τό ἔμβρυο πού ἔχεις στήν κοιλιά σου εἶναι ἤδη εὐγογημένο ἀπό τόν Ἅγιο Θεό!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός δώρισε στήν ἀγνή κόρη τῆς Ναζαρέτ δῶρα πολλά καί μεγάλα. Χάριτες πολλές καί λαμπρές. Ἀλλά αὐτή δέν ἔμεινε ἀδρανῆς καί ἄπρακτη. Ἐργάστηκε πνευματικά καί τὰ πολλαπλασίασε κι ἔγινε πιό ἀγαπητή στό Θεό.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, κάτι ἀπό τήν καταπληκτική καί γλαφυρή γραφίδα τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα: **«Ἡ Παρθένος πραγματοποίησε ἡ ἴδια μέσα της, καί πρόσφερε στό Θεό ὅλα ἐκεῖνα πού προσείλκυσαν τόν τεχνίτη στή γῆ. Καί ποιά εἶναι αὐτά; Βίος πανάμωμος, ζωή πάναγνη, ἄρνηση κάθε κακίας, ἄσκηση ὅλων τῶν ἀρετῶν, ψυχή ἀπό τό φῶς καθαρώτερη, σῶμα ἐντελῶς πνευματικό, λαμπρότερο ἀπό τόν ἥλιο, ἀπό τοὺς χερουβικούς θρόνους ιερώτερο... φτερούγισμα νοῦ... θεῖος ἔρως... κτήμα Θεοῦ... Ἔτσι ἔχοντας στολίζει μέ τέτοιο κάλλος καί τό σῶμα καί τήν ψυχή της, κατορθώνει νά ἐλκύσει ἐπάνω της τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ... καί κατέκτησε τόν ἀπαθή. Καί ἔγινε ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐξ αἰτίας τῆς Θεοτόκου, πού ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας ἦταν μισητός στοὺς ἀνθρώπους».**

Αὕτη εἶναι ἡ Θεοτόκος!

Ὁ πιό Ἅγιος ἄνθρωπος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας, ὅλων τῶν αἰώνων.

Αὕτη ἐργάσθηκε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀδιάκοπα καί ἀνύστακτα, σέ τέλειο βαθμό.

Αὕτη πέτυχε τίς ἀρετές σέ ὕψιστο σημεῖο.

Ἔτσι ἐτοίμασε τόν ἑαυτό της γιά κατοικία τοῦ Θεοῦ!

Καί αὐτό εἶναι τό ἔργο της.

ἡ Ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ Λόγου.

ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἀγγέλων καί ὅλης τῆς κτίσεως.

Τό ἄνοιγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Ἄς μή μένουμε, ὅμως, μόνο στό νά τιμοῦμε καί νά δοξάζουμε καί νά εὐχαριστοῦμε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἀλλά καί νά τήν ὑψώνουμε μπροστά στήν ἀποπροσανατολισμένη ἀνθρωπότητα **ὡς τό μοναδικό πρότυπο μέ πραγματικό κάλλος καί τελειότητα.**

Γιά νά μπορέσουμε νά δοῦμε ὅλοι τόν ἀληθινό σκοπό τῆς φύσεώς μας.

Αὕτη ἔγινε τό ἅγιο κατοικητήριο τοῦ παμβασιλέως Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Νά γίνουμε κι ἐμεῖς οἰκητήρια δικά Του!

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου
καί πολλές εὐχές καί εὐλογίες,
γιά νά χωρέσουμε μέσα μας τόν Θεό Λόγο!

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Βασιλείου